

з України...

Ще незраджена Вами Вкраїна.

Тримаю в руках, як ластівку з-під рідної стріхи в долонях перше число журналу "Рідне Слово" із Сакраменто.

І як гріла б долоню теплом свого тільця ота ластівка, так гріє серце кожен рядок цього журналу.

Гріє і змушує прискорено битися: тут, в Україні, на рідні землі ще чимало таких, що мають прізвиська на -енко, -ук, -чук, -ів і т. д., не заговорило по-українськи, не вернулося до свого коріння, а там, у світах далеких англомовних без принуки, без жодних законів про мову, а з обов'язку лише власної душі **"піднімається зрілим колосом"** покоління, яке пронесе через усе життя найдорожчий скарб - **рідне слово**.

Дивлюся на фотографії дітей і вчителів **Української школи в Сакраменто** - усі вони щасливі з того, що роблять справу за покликком серця, що бринить під чужими вітрами, яку закликала не порвати моя велика письменниця Ольга Кобилянська. І міцніє переконання, що ніколи не зникне із сім'ї мова моя українська, навіть якщо на своїй землі за неї ще й досі треба боротися.

А журнал - дивовижно мудрий як для просвітницько-пізнавального видання, бо його упорядники зуміли задовольнити інтереси батьків і дітей, педагогів і адміністраторів від освіти, філологів, народознавців, істориків, вихователів і т.д.

І через увесь журнал відчувається щедрий педагогічний хист пані Надії Калинюк, її патріотизм, її високе почуття відповідальності, за все, що Доля їй дарує: дбайливо плекати своїх і чужих дітей, розвивати науку педагогіки, писати художнє слово...

Божої Вам допомоги й опіки, шановна пані Директор, гарних і надійних Вам людей поряд у всіх Ваших справах, примноження успіхів, які і вже є такими, за які Вам і Вашим колегам має вклонитися не одна українська родина в Америці і, гадаю, в Україні.

Світлого і довгого життя і Вашому часописові, який, сподіваюся, незабаром друкуватиме й оригінальні поетичні, прозові, публіцистичні і т. ін. твори Ваших вихованців, котрі збережуть високий рівень знання, набутий у Вашій школі в умовах англомовного світу своєї нової Батьківщини, у якій, Ви знаходите розуміння своєї потреби духовної єдності з рідним народом.

З повагою,

Надія Бабич,
професор Чернівецького
Національного Університету,
член редколегії журналу
для дітей "Українська Ластівка",
що видається в Чернівцях.

з Канади...

Шановна пані Калинюк,

З великим задоволенням перечитала два номери журналу "Рідне Слово".

Хочу висловити вдячність за чудово виконане оформлення та високохудожній зміст. На мою думку, Ваш журнал є дуже актуальним для нас, іммігрантів з України, які проживають в США та Канаді.

Вірша "Рідне Слово" я читала зі сльозами на очах, згадуючи рідну батьківську землю. Тутешній добробут ніколи не замінить нам батьківщину, рідну мову, запах рідної землі. Надзвичайно велике значення має для нас, українців за межами України, дати нашим дітям можливість вивчити рідну мову, зберегти українські традиції, не забути духовність рідної землі. Тому ще раз щиро дякую за чудовий журнал, який допоможе нам донести нашим дітям скарби рідної землі і зберегти те, що може тут бути втрачене.

З повагою,

Леся Панько,

*вчителька музики в школі українознавства при Українській церкві,
м. Ванкувер, Канада*

з Америки...

Шановна п. Калинюк!

*Дякую за журнал "Рідне Слово", який я отримав від Вас. Поява цього журналу є дуже приємна звістка для мене і думаю, що так само для учнів вашої школи та їхніх батьків. Продовжуйте й надалі цю важливу працю для вашої української громади!
Ще раз дякую!*

З повагою,

Д-р Д. П. Долсон,

*Завідуючий Відділом Двомовної Освіти,
Міністерство Освіти / Штат Каліфорнія/ м. Сакраменто.*

Найдорожче для кожного народу – це його мова, яка і нам дана Богом, яку ми плекаємо і маємо передати для наступного покоління. Ваш журнал “Рідне Слово” - це є знаменитий журнал, який вчить любити українську мову, історію, культуру і традиції, що є важливою справою на сьогоднішній час для всіх українців в діаспорі.

Нашим обов'язком є передати любов до героїчного народу, який боровся за незалежність своєї держави з вірою. Ваш журнал мав би бути прикладом для інших українознавчих шкіл, а також і для осередків СУМу. Було б добре, якби Ви розсилали цей журнал по всіх осередках в Америці. Бажаю великих успіхів у Вашій просвітянській праці!

*З повагою,
Михайло Которинський, член СУМу
м. Чикаго.*

із штату Мічиган...

*Шановні і любі наші земляки!
Сердечно вітаю Вас з м. Сагіно, штат Мічиган. Хочу побажати Вам і Вашим дітям доброї долі і рясних Божих благословінь!*

З нагоди 10-річчя Школи Українознавства м. Сакраменто, мені і моєму синові Олегу хочеться привітати Дирекцію та Педагогічний Колектив цієї школи з цією чималою датою і побажати всім Вам міцного здоров'я, особистого щастя, а також Вашим родинам і вихованцям!

Нам пощастило приїхати в м. Сакраменто 7 років тому назад, і мій син Олег, мої брати Олексій та Анатолій, а також племінник Аркадій, мали можливість навчатись на протязі цього періоду в школі Українознавства. А я мала можливість близько двох років навчати дітей рідному українському слову у цій школі. Вони приїхали до Америки, коли їм було б і 4 років, і якби не Ваша школа, вони б забули мову і культуру своїх батьків, не знали б географічного і історичного походження свого народу, не вміли б співати українських пісень, не знали б провідних музикантів, письменників, поетів, а також славетних історичних діячів

нашого народу.

Дякуючи Богові, американському уряду і народу, наші діти і онуки одержали змогу набувати національну освіту і культуру поза межами України.

Колектив Школи Українознавства, на чолі з директором Надією Калинюк, внесли величезний внесок в освіту нашого молодого покоління, дали йому змогу передати ці знання в майбутні покоління нашого народу і збагачувати славні традиції українців в Америці, а тим самим збагатити культуру американського народу.

Волею Божою так сталося, що багато українців живуть поза межами України. Вони вносять великий вклад в життя і повсякденний побут багатьох народів і тим самим звеличують культуру свого народу.

Мій син Олег уже двічі мав нагоду декілька місяців гостювати в м. Тернополі в Україні, а тому набуті знання в Школі Українознавства м. Сакраменто, дали йому чудову можливість спілкуватись без ніяких зусиль з дітьми і дорослими на українській мові.

Нашим дітям навчання у Школі Українознавства дає можливість спілкуватись з батьками, дідусями і бабусями, які тут в Америці вже не можуть освоїти англійську мову, і тим самим наші діти можуть тішити своїх батьків вдома, в церкві і в побуті.

Унікальна можливість, надана нам американським народом при старанні Дирекції та Педагогічного Колективу Школи Українознавства, приносить добрий плід, і за це ми завжди повинні бути вдячні Богові і урядові США.

*З повагою і найкращими побажаннями,
колишній вчитель Школи Українознавства,
д-р Ліана Туркот та мій син Олег, колишній учень Школи
Українознавства.*

із штату Каліфорнія...

Радію з того, що маю нагоду поздоровити Українську школу з 10-ю річницею її заснування.

Дякую Богові, що дав мені життя побачити Його ласку в тому, як в нашій церкві зродилась 10 років назад ця школа і працює до сьогодні. Це – живий приклад благословіння Божого.

Бажаю директорів школи, всім вчителям, учням, батькам найкращих успіхів у праці і навчанні, любити Бога і ближніх.

Нехай Господь у всьому і далі благословить Ваш труд, Ваші сім'ї та родини.

*З пошаною,
Пастор **Микола І. Пекун**.*

Шановна пані Надіє!

Щиро дякую за надіслані 2 числа журналу з Вашої школи. Вони мені дуже подобаються. Надзвичайно дбало і вміло зредатовані і упорядковані під кожним оглядом.

Щодо фахових пропозицій і завваг для Вас і Вашого журналу, я більш нічого, крім похвали, не можу сказати. Я сама – бувши вчителька гімназії, мовниця, моїми предметами були і латинська і німецька мови. Зараз я вже на пенсії.

Отже, кінчаючи цих пару рядків, бажаю Вам якнайкращого успіху у Вашій праці для школи, так важливої для патріотичного виховання нашої української дітвори тут на еміграції, щоб вона пам'ятала "хто ми і чий ми діти".

*З пошаною і привітом,
Олександра Старів,
м. Монтерей, Каліфорнія*

Шановна Надіє!

Дуже зацікавили мене Ваші журнали “Рідне Слово” №1 і №2. Давно вже не розмовляла ні з ким українською мовою, не чула і не бачила знайомих мені з дитинства слів та виразів.

Я родом з Одеси, закінчила там українську школу. Мені пощастило саме з викладачами української мови та літератури. Закінчила Одеський (тепер Національний) Університет, російський відділ філологічного факультету в 1947 році, а з 1948 до 1999 викладала там німецьку мову. У школі і технікумі паралельно – українську та російську мову та літературу. З 1960 року – Відмінник Народної Освіти України, Член Будинку Вчених, де регулярно на протязі багатьох років була учасником українського семінару педагогів-філологів під керівництвом професора А. Недзвідівкого. Друкувала статті у збірниках Академії Наук (Інституту літератури) м. Києва, в Молдавії, та Одеського Університету. Статті про творчість Лесі Українки, Тараса Шевченка, Івана Франка, Корнійчука, про зв'язки російсько-українських письменників.

Пробачте, що трохи багато пишу про себе, та я дуже зраділа, що можу поговорити з людьми, які люблять мову, не забувають, звідки вийшли, а головне – люблять людей, кожного окремо та усіх разом. Люблять та поважають своїх учнів. Для Вчителя – це найголовніше.

Мені сподобалось у Ваших, Надіє, журналах все: Ви не пориваєте зв'язків з історією та сьогоденням України, дуже цікаві літературні сторінки, питання виховання, вживання слів та виразів, алфавіт віршований та зв'язок з англійською мовою, (що поробиши – дітям легше зараз вивчення англійської мови, ніж рідної, з цього приводу я теж хвилююсь за свою онуку).

З Вашої праці діти пізнають музику, історію, традиції українського народу. Ви любите дітей, а вони – вас, своїх друзів-викладачів, вихователів.

Щастя Вам, Вашим колегам-учителям, дітям, батькам.

*З повагою,
Ш. Жовінська,
м. Сакраменто.*

*Вітаю колектив школи Українознавства з 10-річним ювілеєм!
Знаю, що українська школа є важливим культурним осередком
серед нашої української громади. Бажаю далі успішно навчати
наших дітей рідному українському слову, в пошані до Бога, до України.*

*З повагою,
Священник **Валерій Кандюк**.*

з Німеччини...

*Дорогі мої земляки-українці, дирекція та вчительський колектив
школи Українознавства м. Сакраменто!*

*Як і Вас, доля закинула мене далеко від берегів рідної України, а на
чужині, особливо гостро відчуваєш тягу до рідного слова, до рідної пісні, до
всього того нашого, що зветься Україною.*

*Тому дуже приємним є той факт, що особливо останнім часом всі
ми, українці і на рідній землі, і в діаспорі докладаємо чимало зусиль і праці
для відродження національної духовності, історії та культури України.*

*Заснування школи Українознавства та видання школою
просвітницько-пізнавального журналу "Рідне Слово" – то є велика праця,
ентузіазм та зусилля для того, щоб об'єднувати українців, які живуть за
межами України, дати можливість їхнім дітям вивчати українську мову,
історію батьківської землі. Приємно, що діти мають можливість чути
народну пісню, навчатись гри на старовинному
українському інструменті – бандурі. Ті зерна знань і любові до рідного
слова, які ви засіваєте в дитячі душі – обов'язково проростуть і
примножаться до слави нашої рідної України.*

***Люба Клопотовська-Ріхтер,**
Заслужена артистка України, фольклорист
м. Вайда, Німеччина*